

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 25

гр. София, 03.01.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в закрито заседание на 03.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

като разгледа дело номер **10586** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производството е по реда на чл. 156 и сл. ДОПК.

Образувано е по жалба на „Екорек“ ООД- [населено място] срещу Решение №1252/08.08.2022 година на За Директор на Дирекция ОДОП при ЦУ на НАП- [населено място].

Още с жалбата си да Административен съд София- град, жалбоподателят е посочил, че обжалва Решение № 1252/08.08.2022 година на ЗА Директор на Дирекция“ ОДОП“.

С Разпореждане №9319/28.11.2022 година, съдът остави жалбата без движение ,като изрично указа на жалбоподателя, че следва да уточни кой акт на кой орган обжалва, като съобрази поведението си разпоредбата на чл.156 и сл. ДОПК.

С молба уточнение от 23.12.2022 година,жалбоподателят изрично и отново заяви,че оспорва Решение № 1252/08.08 2022 година на ЗА Директор на Дирекция“ ОДОП“.

Наред с това, в Решението на Директор на Дирекция“ ОДОП“ изрично е посочено,че Ревизионният акт подлежи на обжалване пред Административен съд София- град в 14 дневен срок от връчване на същото и в този смисъл административният орган ясно е посочил кой акт подлежи на съдебен контрол.

Административен съд-София-град,след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с наведените в жалбата основания,намира предявената жалба за процесуално недопустима. Съображенията за това са следните:

В производството по обжалване на ревизионен акт по административен ред, погорестоящ орган е съответният Директор на Дирекция“ОДОП“, който именно е и ответник по жалбата в хода на съдебното обжалване. В чл.7 от ДОПК е визирано, че актовете по този кодекс се издават от орган по приходите, съответно от публичен изпълнител, от компетентната териториална дирекция. Разпоредбата на [чл. 156, ал. 1](#)

ДОПК предвижда, че на оспорване пред съд подлежи ревизионният акт в частта, която не е отменена при обжалването по административен ред. Това, предвид разпоредбата на чл. 144, ал. 1 от ДОПК означава, че самият Ревизионен акт подлежи на обжалване пред съда, а не актът на горестоящия административен орган, с който той е потвърден изрично или мълчаливо/ в този смисъл е непротиворечивата съдебна практика на ВАС, в това число и Решение № 114 от 6.01.2015 г. на ВАС по адм. д. № 8011/2014 г., VII о., докладчик съдията К. А..

Съдът не притежава правомощия да замести волята на страната, която обжалва конкретен акт и да приеме, че той обжалва друг акт, при положение в конкретната хипотеза два пъти жалбоподателят изрично сочи, че обжалва Решение № 734/30.04.2019 година на Директор на Дирекция“ ОДОП“.

Да се приеме противното, това би означавало съдът да правораздава и да постановява актове по жалби срещу актове, по отношение на които изобщо не е сезиран, а волята на законодателя не е такава.

Обжалването Решение на ЗА Директор на Дирекция“ОДОП“ не е индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол, който да обуслови наличието на правен интерес от обжалването му страна на жалбоподателя. Това е така, защото на първо място, независимо, че законодателят е предвидил задължителен административен контрол на ревизионните актове и страни в съдебното производство по обжалване на ревизионни актове са жалбоподателят и решаващият орган/ който в случая е Директор на Дирекция ОДОП, то на съдебен контрол подлежи единствено и само издаденият ревизионен акт- аргумент от разпоредбата на чл.156 от ДОПК, според която Ревизионният акт в частта, която не е отменена с решението по чл. 155, може да се обжалва чрез решаващия орган пред административния съд по местонахождението му в 14-дневен срок от получаването на решението. По силата на алинея втора на същия текст, ревизионният акт не може да се обжалва по съдебен ред в частта, в която не е обжалван по административен ред и ревизионният акт не може да се обжалва по съдебен ред в частта, в която жалбата е изцяло уважена с решението.

В конкретния случай, с Решението си ЗА Директор на Дирекция ОДОП е потвърдил издадения срещу жалбоподателя ревизионен акт, но самото решение не е акт, подлежащ на съдебен контрол, при което липсва годин за съдебно обжалване акт, тъй като единствено РА е акт, подлежащ на съдебен контрол. Решението не е акт, подлежащ на съдебен контрол, защото законодателят не е предвидил на съдебен контрол да подлежи Решението на Директор на Дирекция“ОДОП“, когато той с него е потвърдил РА. Наред с това, ДОПК е специален по отношение на АПК и Решението на Директор на Дирекция“ ОДОП“ не е и не може да бъде индивидуален административен акт, с който се засягат права и законни интереси на жалбоподателя. Следва да бъде посочено, че кръгът на лицата, които могат да подадат жалби срещу административни актове, е очертан в разпоредбата на чл.147, ал.1 от АПК/ приложим по реда на параграф 2 от ДР на ДОПК, и по силата на тази правна норма, за да е налице активна процесуална легитимация у лицето, е необходимо актът да уврежда оспорвания (гражданин или организация) било чрез нарушаване или застрашаване на негово субективно право или законен интерес, било чрез създаване на задължения за него.

Наличието на правен интерес по смисъла на чл. 159, т. 4 от АПК е положителна процесуална предпоставка от категорията на абсолютните за разглеждане на жалбата,

за която съдът е длъжен да следи служебно, и която следва да бъде доказана във всеки конкретен случай, при това доказателствената тежест се носи от оспорващия. Настоящият съдебен състав намира, че жалбоподателят не доказва наличието на пряк правен интерес от обжалване на Решението на Директор на Дирекция "ОДОП", защото с това решение по никакъв начин не се засягат негови права, нито пък законни интереси, което да обуслови допустимост на жалбата срещу решението. Решението не рефлектира пряко върху правната сфера на жалбоподателя и не засяга пряко и непосредствено интересите му. Наличието на "засягане" на права и законни интереси на лицето, което обжалва акта, е задължително конституционно условие за възникване на процесуален правен интерес от обжалване. По смисъла на чл.120, ал.2 от Конституцията на РБ, административният акт "засяга" граждани и юридически лица, когато нарушава или застрашава техни първа или законни интереси. Това обективно нарушаване или застрашаване на субективното право или законен интерес на граждани или юридически лица, е материално правното основание за включване на административния акт в кръга на съдебно обжалваемите актове. Практически това нарушаване, се обективира в нарушаване на правна норма от по-висок ранг, която административният акт нарушава и именно това материално-правно основание легитимира процесуално-правния интерес от съдебното обжалване на акта. Недопустимо е съдебно обжалване на акта от лице, чиито права или законни интереси не са нарушени или застрашени/Решение № 21/26.10.1995 г. на КС на РБ по конст.дело №18/1995 г./От така посоченото е безспорно, че за да се приложи общата клауза за обжалваемост, визирана в нормата на чл.120, ал.2 от Конституцията на РБ е необходимо с акта да се засягат права и законни интереси на граждани и юридически лица, освен изключените със закон, но това право не е неограничено и за да възникне то, е необходимо да са налице всички елементи, характеризиращи едно волеизявление като властническо, израз на субординационни отношения, издадено от орган на изпълнителната власт или друг овластен за това орган, в изпълнение на осъществяваната от него изпълнително-разпоредителна дейност, създаващо права или задължения или засягащо (нарушаващо или застрашаващо) правната сфера на конкретен адресат или на определен кръг правни субекти. Анализирайки така цитираната норма на чл.120, ал.2 от Конституцията на РБ, следва да бъде посочено още, че "засегнати" в процесуалноправен аспект са онези лица, които са носители на материалноправни последици от волеизявлението на органа, респективно на това-в чиято правна сфера се отразява неблагоприятно порочният административен акт, а негативно засягане е всяка правна последица от акта, състояща се в: прекратяване или ограничаване на съществуващи субективни права; създаване на нови или разширяване на съществуващи правни задължения, както и хипотезите на невъзможност за упражняване на субективни права, за които законът предвижда издаването на административен акт. Процесуалноправният интерес от съдебното обжалване следва да е насочен към премахване на неблагоприятни правни последици, или към-предотвратяването им, или към постигането на благоприятни правни резултати. Във всеки отделен случай, релевантно за установяване на процесуалноправния интерес е обективното наличие в правната сфера на оспорващия на субективното право или защитения от правото интерес, засегнат с акта.

В случая и при казаното по-горе, издаденото и обжалвано в настоящото съдебно производство решение по никакъв начин не засяга правната сфера на жалбоподателя.

За засягане може да се говори ако Директор на Дирекция“ОДОП“ е оставил жалбата без разглеждане- хипотеза, която в случая очевидно не е налице.

В контекста на изложеното, предвид липсата на правен интерес за обжалване на процесното решение, липса на годен за обжалване акт, настоящата инстанция намира, че подадената жалба е процесуално недопустима, което пък води до десезиране на съда и предполага прекратяване на производството.

Претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. Ответникът по жалбата не е заявили претенция за присъждане на разноски.

Воден от гореизложеното и на основание чл.159, т.1 и т.4 АПК, Административен съд София-град

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ ЖАЛБАТА на „ Екорек“ ООД- [населено място] срещу Решение №1252/08.08.2022 година на За Директор на Дирекция ОДОП при ЦУ на НАП- [населено място].

ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО по адм.дело №10586/2022 година по описа на Административен съд-София-град в тази му част.

НА ОСНОВАНИЕ чл.138,ал.1 АПК, препис от определението да се изпрати на страните.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред ВАС на РБ в 7 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.160 АПК, вр. с чл.229 и сл.АПК.

СЪДИЯ: